

Inhoud

Voorwoord 9

DEEL I: SPORT

Hiep, hiep, WK! 13

De dood van het trainingspak 16

Svein Tuft gaat naar waar zijn fiets hem brengt 19

Doormidden getackeld in een koekblik 22

Liever geen benen dan één Been 26

Slok water van een zilveren dienblad 28

Zomaar een Chinees 31

Wij zijn Nigel 33

Het zwarte schaap danst zichzelf wit 35

Dokter Bibberrrr! 38

Hup Feyenoord 40

AU-AU-ADAU, mauie clup achtâh de duine 42

Teletekstterrorisme 45

Luis gaat op vakantie 47

Vorst rijmt op Unoxworst 49

Helaas, pindakaas 52

Spuug erop! 55

Maillots zijn voor watjes 58

Een man en zijn plastic zak 60

Crossen is geen ganzenbord 62
Bewegend behang 64
De Cobra leeft 67
Een heerlijk strontpad 70
De beste van Baal, da's ook wat waard 72
Basdosterisering 75
Terug in je gat! 78
Ontbasdosterisering 81
Karbonkel 83
Tijdperk-Jhonny 85
Clarence huilt 87
Goesting 89
Hiep hiep hoera voor Johan Cruijff Dag! 92
De beloning 95
Benen scheren 98
Een dag als alle andere 100
Bibberbeen 102
Elleboog van de week 104
Soms is ieder woord er een te veel en een te weinig tegelijk 106
De hemel huilt bier 108
In het spoor van de broekpoepers 111
De roep van de hamburger 114
Toto 116
Ruften en snurken 118
En het stopte met regenen 120
Anti-Titi 123
Fietsen met Sjonnie 125
Riders on the storm 128
En toen was er niets meer 131
De belofte aan Madame Peraud 134
Niemand pakt Cadels boterhammen meer af 137
Oh, oh, Den Haag 140

Freakshow 142
Je haat hem, of je haat hem 144
De herhaling van de herhaling 147
Tring tring! 149
Interviewtje 151
Neptieten 154
Watje 156
Hak hak prullenbak 158
Ronaldoritis 160
Snelwandelen, leg dat maar eens uit op het schoolplein 162
Een mooie breuk 165
Ode aan de schwalbe 168
Het Heilige Schaap 172

DEEL II: DE NEDERLANDSE BERG

Berg 175
Die berg komt er! 178
Waarom niet?! 180
Verdraaid. Het lukt nog ook 183
Ik ben een oen 186
Een berg onzin 188

Voorwoord

E-mailtje van een voetbalsupporter. Twee vragen. Eén: of ik altijd zo'n oetlul ben geweest. Twee: of ik ook een keer objectief over zijn club kon schrijven. Op vraag één wist ik het antwoord niet. Op vraag twee heb ik geantwoord dat ik niet wist hoe dat moest, objectief schrijven. Ik wist niet eens dat dat kon.

Objectiviteit, ik geloof er niet in. Zeker niet in sport. Of het nu voetbal, tennis, schaatsen of onderwaterdammen is: sport bestaat bij de gratie van verhalen. En verhalen zijn per definitie subjectief.

Spreek maar eens met een peloton wielrenners na afloop van een koers. Tweehonderd renners betekent tweehonderd verhalen. Van de winnaar tot de prutser die na twintig kilometer al op de achterbank van de bezemwagen zat: allemaal beleefden ze de wedstrijd op een totaal andere manier.

Neem verliezende voetbaltrainers. Dat zijn net politici na een verkiezingsnederlaag. Ze hebben altijd een andere wedstrijd gezien, draaien ieder nadeel in hun voordeel. Tuurlijk, ze hebben dan wel verloren, maar ze hadden wel meer balbezit. Of meer kansen. Of meer mogelijkheden. Of een betere organisatie. Of gewoon pech.

Tik een willekeurige scheidsrechter op zijn schouder na een wedstrijd waarin hij drie onterechte pingels en een rode kaart

aan de verkeerde speler heeft gegeven. Hij zal zeggen dat het niet waar is. En als het wel waar is, dan had hij het anders gezien. Kan gebeuren.

Nog erger: journalisten. Die proberen in iedere sportwedstrijd dingen te ontdekken die er misschien helemaal niet zijn. Een glimlachende tennisser kan ook zomaar een grimassende tennisser zijn. En tweede worden: is dat goud verliezen of zilver winnen?

Iedereen zijn eigen waarheid. En eigenlijk is dat maar goed ook. Stel dat iedereen dezelfde wedstrijd zou zien – dan hadden we niks meer om over te praten bij de koffieautomaat, op de oneindige verjaardagsfeestjes van je tante of in de wachtkamer bij de tandarts.

Dit boek is het sportjaar zoals ik dat gezien heb. Niets minder. Niets meer.

Hiep, hiep, wк!

Stel. Je bent jarig en je geeft een feest. Zo eentje waar je maanden van tevoren al mee bezig bent, met alles erop en eraan. Je hebt slingers opgehangen, extra veel borrelnootjes gekocht, een barbecue in de tuin gezet, een thuistap in de keuken geïnstalleerd en je buurjongetje gepromoveerd tot dj. Iedereen is er. Vrienden, familie, de bureu. Topfeest. Opa praat met de fles Bokma, je schoonmoeder waagt een dansje met de kaalgeschoren voorstopper van je voetbalteam en de buurman stapt met een bord aangebrande kipsatés in de vijver die je vorige week hebt aangelegd. Dan gaat de bel.

Voor de deur staat een klein bejaard mannetje, met in zijn kielzog een paar nog bejaardere mannen. Hij loopt zonder je te feliciteren naar binnen. Hij graait met zijn blote handen in de taart, opent je cadeaus en lurkt uit alle glazen. Hij beveelt zijn bejaarde vriendjes om de thuistap te ontkoppelen en buiten de deur te zetten omdat het niet het goede bier is. Hij sluit je nichtje op in de bezemkast omdat ze een verkeerd jurkje draagt. Hij laat je favoriete oom zijn hielen likken. Hij kiepert je oma uit haar elektrische rolstoel omdat hij geen technische hulpmiddelen in zijn buurt wil.

Als het feestje is afgelopen, zegt hij tegen je dat je maar op de bank moet slapen. Want hij slaapt in jouw bed. Met je vrouw. En

de buurvrouw. De volgende ochtend ontbijt hij met de laatste beschuitjes, met daarop het hele kuipje boter en het hele pak hagelslag. Wat er verder nog aan eetbaars overblijft, gooit hij naar zijn bejaarde kompanen die aan zijn voeten zitten. Daarna vertrekt hij, maar niet voordat hij je portemonnee en je bankrekening heeft geplunderd.

Wij willen in 2018 of 2022 heel graag een feestje organiseren, samen met de buurman. Óf we het wereldkampioenschap voetbal bij ons thuis mogen houden, ligt aan een Zwitsers fossiel dat de titel Voetbalbaas Van De Hele Wereld heeft gekocht: Sepp B. Dat maakt ons niet uit; we doen alles om het WK te mogen organiseren. We laten Sepp B. slapen in het Krasnapolsky, geven hem een aparte rijstrook zodat hij nooit in de file staat, bouwen extra grote stadions die we daarna nooit meer gebruiken, schaffen Bavariameisjes af, verbieden alle sponsors die geen steekpenningen aan de MAFIFA betalen. Sepp mag gratis eten en drinken – en als hij weggaat, krijgt hij een paar miljard mee. Volgende week is hij hier, krijgt hij alvast een generale repetitie voorgeschoteld. Wat een feest! Hiep, hiep, WK!

Sepp B. en een geheim bidbook: dat zou een paar alarmbellen moeten doen rinkelen in Den Haag. Maar er rinkelen hooguit een paar tringelingelingfietsbellen op de olijke tweewielers van Johan Cruijff en Ruud Gullit. Want wij gedogen. We gedogen een kabinet bij elkaar. We gedogen een paar banken overeind. We gedogen een straaljager die we eigenlijk niet nodig hebben, een oorlog in Irak, een Israëlische bezetting. En we gedogen een bejaarde Zwitser die zonder gêne een paar miljard meeneemt uit een derdewereldland als Zuid-Afrika onder het mom van een voetbaltoernooi. Sterker nog: we nodigen hem uit op ons eigen feestje.

Ik ben binnenkort zelf jarig, op een moment dat Sepp B. hier ergens in de buurt rondbanjert. Ik geloof dat ik maar eens een jaartje oversla.

6 augustus 2010

De dood van het trainingspak

Avonden lang heb ik zitten turven. Het eindresultaat: drie. Drie trainingspakken in de hele eredivisie. Dat is geen incident. Dat is structureel. Er is geen andere conclusie mogelijk. Het trainingspak sterft uit.

Of hij geen maatpak aan moest. Martin Jol schudde zijn hoofd. Zo'n pantalon knelt als de ziekte, joh. En met zo'n overhemd ben je de hele ochtend zoet. Strijken, knopies in de goede volgorde vastmaken (moet je nou onderaan beginnen of juist bovenaan?), flappen in je pantalon frummelen. Stropdas lag ook nog thuis. Daar ging-ie niet aan beginnen, hoor.

Links over rechts, onderlangs bovendoor en dan weer terug – of zoiets. Toedeledokie, hij kon zijn tijd wel beter gebruiken. Die lakschoenen? Eén keer geprobeerd, toen hij naar de visboer om de hoek liep. Iedereen in de zaak lachen natuurlijk. Nou, Martin niet. Blaren zo groot als schollen. Voortaan weer gewoon sportschoenen. En daarboven zijn vertrouwde campingsmoking.

Ooit was Martin Jol een van de vele trainers in trainingspak. Nu is hij de proleet onder de trainers. Tegenwoordig schijn je als trainer niet meer mee te tellen als je geen maatpak draagt. Je moet langs de lijn staan met suède schoentjes, een pak met Italiaanse snit om de heupen, de haren in een modieuze coupe en de blik op serieus. Want iedere trainer wil een beetje José Mou-

rinho zijn. Mijn hart brak toen ik Diego Maradona op het wk zag rondbanjeren in een pak dat hij anders alleen draagt als hij Kerstmis viert bij zijn zoveelste schoonmoeder. De maatpakkenhysterie maakt ieder jaar nieuwe slachtoffers. In dug-outs zitten alleen nog maar serieuze mannen in stemmige pakken. Misschien komt het wel door de clubs. Die stellen alleen nog maar Mourinho-look-a-likes aan, of verplichten hun trainer om zich in hun begrafenisoutfit te hijsen. Ik hoor het de prman van Excelsior, Willem II of mvv zeggen: 'Het draait om een stukje uitstraling, trainer.'

Onderzoekje. In de eerste competitiepeelronde, die van afgelopen weekend, had Martin Jol precies twee collega-campingsmokings: Ton du Chatinier van Utrecht en Wiljan Vloet van NEC. De rest zat vermomd als accountmanager op de bank, het hoofd gehangen in een stropdas in clubkleuren. Zweetplekken onder de oksels, prikkende boord in de nek, blaren op de voeten.

Een trainingspak heet niet voor niets trainingspak. Want een trainingspak is bedoeld voor trainers. In een campingsmoking kun je jezelf zijn. De buik kan vrijuit hangen, de lovehandles worden niet afgekneld, je kunt met de billen bij elkaar zitten zonder dat er een duur stuk Italiaans stof omhoogkruipt. Nee, het is niet heel charmant of modieus. Maar maakt dat iets uit? Moet voetbal dat zijn? Ik vind het niet erg om een trainer als zijn eigen kneuterige zelf te zien. Geef mij maar die initialen op broek en jack (TdC: Ton du Chatinier) om het de wasvrouw makkelijker te maken in plaats van de zorgvuldig geboetseerde sjaal om de nek van een Mourinho-modepopje.

Het gaat niet lang meer duren, vrees ik. Binnen een paar jaar zitten er helemaal geen trainingspakken meer op de bank in Nederland. Wiljan Vloet is de eerste die zal sneuvelen. Die heeft

zijn ik-hoor-er-ook-bij-maatpak al klaarliggen. TdC is al oud, die gaat niet lang meer mee. En Martin Jol? Nog een paar gelijkspelletjes en hij vlucht alsnog naar Fulham.

Het enige wat overblijft is een peloton doodgravers in stemmig zwart. Ze kijken serieuzer dan ooit. En misschien ook wel een tikje schuldig en bedroefd. Terecht. Ze hebben het trainingspak vermoord.

10 augustus 2010